

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

ABBY GREEN

Nebijok norėti daugiau

2,89 Eur / 9,99 Lt · 2015 sausis–vasaris

Kranjo
brofai

knygute.lt

Abby Green
(Ebi Gryn)

NEBIJOK NORĖTI DAUGIAU

Pirmasis trilogijos
Kraujo broliai
romanas

Versta iš Abby Green, When Falcone's World Stops Turning, 2014

© Abby Green, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Virginija Elena Stakienė, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-832-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Prologas

Rafaelis Falkonė žvelgė į karstą, nuleistą į kapo duobę. Karsto antvožas buvo apibertas žemės grumsteliais bei gėlių žiedais, kuriuos atsisveikindami paliko draugai ir pažįstami. Keletas jų – nepaprastai nuliūdę vyrai. Matyt, ne veltui sklido gandai, kad trečią kartą ištekėjusi gražuolė Esperansa Christakos turėjo dar ir meilužių.

Rafaelio širdyje virė prieštaringi jausmai, o dar jis sielvartavo dėl motinos mirties. Negalėtų pasakyti, kad jiedu būtų buvę labai artimi; motina visada atrodė nepasiekiamą, nuolat svajingai susimąščiusi. Be to, buvo graži. Tokia graži, kad tėvas vos neišprotėjo iš sielvarto, kai jinaį jį paliko.

Moteris, gebėjusi sutriptyti subrendusių vyrų orumą ir sužlugdyti jų asmenybę. *Jam pačiam* niekada nieko panašaus nenutiks. Rafaelis buvo atsidavęs vien darbui ir Falkonės automobilių imperijos rekonstrukcijai. Gražios moterys tebuvo maloni pramoga, tik tiek. Nė viena Rafaelio meilužių niekada neturėjo jokių iliuzijų ir tegalėjo tikėtis nebent trumpą laiką pasimėgauti jo draugija.

Dėl tokios saviklovos ėmė priekaištauti sąžinė – kadaise juk turėjo meilužę beveik priverčiusią jį apsispręsti, tačiau jis liovėsi galvojęs apie tą nutikimą... Daugiau tai nepasikartos.

Rafaelio įbrolis, Aleksijus Christakos, atsigręžė į jį ir priverstinai nusišypsojo. Kaip visada Rafaeliui ėmė mausti krūtinėje. Jis mylėjo įbrolį nuo pat jo gimimo, tačiau jų dviejų santykiai nebuvo itin sklandūs. Rafaeliui buvo sunku stebėti, kaip įbrolis auga nepatirdamas nė menkiausių abejonių dėl tėvo sėkmės bei paramos. Kaip tai skyrėsi nuo to, ką Rafaeliui teko patirti iš savo tikrojo tėvo. Ilgą laiką vyras jautė apmaudą dar ir dėl neslepiamo įtėvio neprielankumo posūniui.

Broliai pasisuko ir nuėjo tolyn nuo kapo duobės, kiekvienas paskendęs savose mintyse. Abu sūnūs iš motinos buvo paveldėję savitas žalios spalvos akis, nors Aleksijaus buvo aukšnio atspalvio, o Rafaelio neįprastai šviesiai žalios. Rafaelio plaukai buvo tankesni ir veikiau tamsiai rudi palyginti su įbrolio trumpai kirptais juod-medžio spalvos.

Ir vienas, ir kitas buvo daugiau nei šešių pėdų ūgio, nors vienas jų buvo kiek aukštesnis. Rafaelis buvo stambaus sudėjimo ir stiprus.

Aleksijus – lygiai toks pat stiprus, tik lieknesnis. Šiandien Rafaelio tvirtą smakrą dengė tamsūs barzdos šeriai, ir kai jiedu sustojo prie savo automobilių, Aleksijui tai nepraslydo pro akis ir jis su ironija pastebėjo:

– Ar negalėjai nusiskusti eidamas į laidotuves?

Įtampa, kurią Rafaelis jautė stovėdamas prie kapo duobės, pamažu ėmė slūgti. Vyras tramdė norą gintis, nenorėjo pasirodyti silpnas, atsisuko veidu į brolių ir ryžtingai blykstelėjęs akimis lėtai tarė:

– Pavėlavau atsikelti.

Nevaliojo paaiškinti Aleksijui, kaip troško nors šiokios tokios atvangos nuo tos nenustygstančios moters, nebenorėjo galvoti, kaip jį paveikė motinos mirtis. Nenorėjo pasakoti, kad dėl jos mirties atgijo ryškūs prisiminimai, kaip prieš daugelį metų motina išėjo iš namų ir paliko tėvą visiškai palūžusį. Net ir dabar tėvas tebejautė kartėlį ir nusprendė neiti į buvusios žmonos laidotuves, nepaisė nė Rafaelio pastangų įkalbėti jį, kad atiduotų paskutinę pagarbą.

Aleksijus nekreipė dėmesio į Rafaelio vidinę sumaištį ir kreivai šyptelėjo.

- Neįtikėtina. Esi Atėnuose tik dvi dienas - nėra ko stebėtis, kad panorai apsigyventi viešbutyje, o ne mano bute...

Rafaelis nustūmė į šalį niūrius prisiminimus ir pašaipiai kilstelėjo antakį atsilygindamas broliui tuo pačiu, tada pastebėjo, kad kažkas atvyko pavėlavęs. Jam pritrūko žodžių, o Aleksijus liovėsi šypsojęsis, kai pažvelgė ten, kur krypo Rafaelio žvilgsnis.

Į juos abu įdėmiai žvelgė aukštas rūstaus veido nepažįstamas vyras. Tačiau... jame buvo kai kas neįtikėtinai artimo. Lyg žvelgtum į savo atvaizdą veidrodyje. Ar į Aleksijų... Jei nepažįstamojo plaukai būtų gelsvi. Nors vyro akys privertė Rafaelį suvirpėti. Žalios, kaip jo ir Aleksijaus, tačiau šiek tiek kitokios - tamsesnės, beveik rusvos. Dar vienas, paveldėjęs motinos akis?.. Ar gali taip būti?

Rafaelį papiktino karinga atvykėlio laikyena.

- Kuo galėtume padėti? - nesvetingai paklausė jis.

Vyras tik žvilgtelėjo į juodu, tada jo žvilgsnis nukrypo į kapo duobę tolumoje. Pašaipiai patempęs lūpą jis paklausė:

- Ar mūsų yra ir daugiau?

Rafaelis pažvelgė į Aleksijų, stovintį surauktais antakiais, ir tarė:

- Mūsų? Ką turite omenyje?

Vyras pažvelgė į Rafaelį.

- Tu juk neprisimeni, tiesa?

Pamažu Rafaelis ėmė prisiminti: jiedu su motina stovi ant laiptelių. Atsidaro įspūdingo dydžio durys, ir jis pamato berniuką, keleriais metais už save vyresnį, geltonplaukį ir didžiulėmis akimis. Tylumoje vyro balsas nuskambėjo šiurkščiai.

- Ji atsivedė tave į mūsų namus. Buvai be maž trejų. Man buvo beveik septyneri. Ji norėjo mane išsivesti, bet aš eiti nenorėjau. Tik ne tada, kai ji mane paliko.

Rafaelį sukaustė šaltis. Prikimusiu balsu jis paklausė:

- Kas *tu* toks?

Vyras nusišypsojo, bet nepakėlė į jį akių.

- Aš tavo vyresnysis brolis - įbrolis. Esu Cezaris Da Silva. Atvykau čia atiduoti pagarbos moteriai, davusiai man gyvybę... Nors ji to nenusipelnė. Buvo smalsu, gal dar kas nors netikėtai pasirodys, bet turbūt esame tik mes.

Pratrūko šalia Rafaelio stovintis Aleksijus.

- Kas per velniava?..

Rafaelis buvo toks priblokštas, kad negalėjo pajudėti. Jis buvo girdėjęs Da Silvos pavardę. Cezariui priklausė renovuota, itin sėkminga ir visame pasaulyje žinoma Da Silva bendrovė. Rafaeliui net baugu buvo pagalvoti, kad jie galbūt kada nors buvo susitikę ir nežinojo esą broliai. Nors ir baisėjosi tuo, ko jau niekaip nebepakeisi, nesudvejojo nė vienu vyro pasakytu žodžiu. Fiziniai brolių panašumai buvo akivaizdūs. Jie galėtų būti neidentiškai trynukai.

Vaikystės susitikimas lyg prisiminimas, lyg sapnas visada stovėjo prieš akis – tačiau Rafaelis nieko tikro nežinojo, nes kai tik užvedavo kalbą, motina visada nukreipdavo pokalbį kita linkme. Taip pat niekada nepasakodavo apie savo gyvenimą gimtojoje Ispanijoje, vėliau Paryžiuje, kur dirbo modeliu ir susipažino su Rafaelio tėvu.

Rafaelis ranka parodė į savo brolių.

– Čia Aleksijus Christakos... mūsų jauniausias brolis.

Cezaris Da Silva tik pažvelgė į jį lediniu žvilgsniu.

– Trys broliai, visi nuo skirtingų tėvų... Tačiau *jūs* ji nepaliko visai vienų.

Jis žengė žingsnį į priekį, Aleksijus padarė tą

patį. Du vyrai stovėjo vienas priešais kitą, Cezaris gal buvo šiek tiek aukštesnis už savo jauniausią brolių.

Cezaris, kuris stovėjo atkišęs smakrą kaip ir Aleksijus, ištarė pro sukąstus dantis:

- Atvykau ne tam, kad kariaučiau su tavimi, broli. Neturiu nė su vienu iš jų jokių nesuvestų sąskaitų.

Aleksijus suspaudė lūpas.

- Nebent su mūsų mirusia motina, jei tai, ką sakei, yra tiesa.

Cezaris nusišypsojo, bet jo šypsena buvo blanki ir pilna apmaudo.

- Ak, tikra tiesa. Labai gaila.

Tada jis žengė žingsnį į šoną ir nuėjo prie kapo duobės. Išsiėmė kažin ką iš kišenės ir metė kapo tamson, pasigirdo tolimas duslus dunkstelėjimas į karstą. Kurį laiką vyras pastovėjo, tada grįžo, o jo veide neatsispindėjo jokie jausmai.

Akimirką trys vyrai stovėjo įtemptoje tyloje, tada Cezaris pasisuko, nužingsniavo dideliais žingsniais, sėdo ant jo laukiančio tamsaus sidabro spalvos limuzino užpakalinės sėdynės ir išlėto nuvažiavo.

Rafaelis pažvelgė į Aleksijų, o tas į jį, visai

sutrikęs.

- Kas per?.. - ir jis nutilo.

Rafaelis tik papurtė galvą.

- Nesuprantu...

Aleksijus vėl pažvelgė į tą vietą, kur stovėjo automobilis, ir nuo tos netikėtos naujienos jam ėmė suktis galva.

Pirmas skyrius

Po trijų mėnesių...

- Sem, atleisk kad trukdau, bet tau skambina pirma linija... Jo balsas žemas, o užsienietiškas akcentas gundantis.

Sem taip ir sustingo. *Žemas balsas... gundantis užsienietiškas akcentas.* Nuo tų žodžių iš nuojautos jai per nugarą nubėgo šiurpuliukai, o dubens link plūstelėjo šis tas karštesnio. Pamanė sau, kad pasijuto kvailai, pakėlė akis nuo tuo kartu peržiūrimų rezultatų, ir pamatė Londono universiteto mokslinių tyrimų skyriaus sek-retorę.

Oriame veide šelmiškai žibėjo geros akys.

- Gal ką nuveikei šį savaitgalį? O gal turėčiau klausti: su kuo?

Ir vėl Sem nugara nusirito šiurpuliukų banga, bet ji tik nusišypsojo Gertei.

- O kad tai būtų tiesa. Visą savaitgalį praleidau prie Mailo darželio gamtos pažinimo projekto.

Sekretorė nusišypsojo ir atlaidžiai tarė:

- Juk žinai, kad gyvenu viltimi, Sem. Judviem su Mailu reikia, kad atsirastų šaunus vyras, kuris jumis rūpintųsi.

Sem ir toliau šypsojosi sukandusi dantis, kad neimtų įrodinėti, jog jiedviem su Mailu puikiai sekasi ir be jokio vyro. Dabar ji nekantravo atsiliepti į skambutį.

- Sakei, pirma linija?

Gertė mirkstelėjo viena akimi ir pradingo, o Sem, prieš pakeldama telefono ragelį ir paspausdama blykčiojantį mygtuką, giliai įkvėpė.

- Daktarė Samanta Rurk.

Keletą sekundžių buvo tylu, tada pasigirdo balsas. Žemas, sodrus, gundantis - be galo įsimintinas.

- *Ciao*, Samanta, čia Rafaelis...

Šį kartą buvo nebe nuojautos šiurpuliukai, o antausis. Tik jis vienintelis, išskyrus jos tėvą, moterį vadino Samanta - nors, jausmams užplūdus, ir jam išsprūsdavo *Sem*. Kraujas plūs-

telėjo kūnu žemyn. Apimta pykčio, kaltės, kančios, geismo bei klastingo švelnumo, Sem pasijuto susipainiojusi ir sumišusi.

Kai dar kartą pasigirdo balsas, ši kartą ramesnis, ji susivokė, kad jam dar neatsakė.

- Rafaelis Falkonė... turbūt nebeprisimeni?

Lyg būtų įmanoma pamiršti!

Ji suspaudė telefono ragelį ir su vargu ištarė:

- Ne... Noriu pasakyti, taip. Prisimenu.

Ją suėmė isteriškas juokas. Kaip gali pamiršti šį vyrą, jei kasdien mato mažytę jo kopiją - panašų veidelį ir žalias akis?

- *Bene*, - tuojau pasigirdo atsakymas. - Kaip gyvuoji, Sem? Dabar turi daktaro laipsnį?

- Taip... - Sem širdžiai darėsi kažin kas keisto, ji pradėjo taip smarkiai plakti, jog ėmė trūkti oro. - Man suteikė daktaro laipsnį, kai... - Ji užsikirto, o neištarti žodžiai aidėjo galvoje.

...kai įsiveržei į mano gyvenimą ir sudaužei jį į šukes. Ji sukaupė drąsą, susitvardė ir tarė tvirtesniu balsu: - Man suteikė daktaro laipsnį, kai mudu išsiskyrėme. Kuo galėčiau padėti?

Vėl sukilo isterijos banga: *gal jam padės, jei pasakysiu, kad jis turi sūnų?*

- Esu Londone, nes Jungtinėje Karalystėje įkūrėme Falkonės automobilių pramonės cent-

ra.

- Tai... puiku, - tarė Sem šiek tiek nutęsdama žodžius.

Netikėtai jai šovė į galvą su koku svarbiu žmogumi kalbasi, ir ji sustingo. Rafaelis Falkonė. Londone. Ją susirado. Dėl ko? Dėl *Mailo*? Jos sūnaus, jos gyvenimo džiaugsmo? *Savo sūnaus?*

Sem iš karto kilo nelabai logiška mintis, kad Rafaelis tikriausiai žino, tačiau tuojau pasistengė nusiraminti. Jei žinotų, Rafaelis Falkonė paskambinęs nekalbėtų tokiu abejingu balsu. Ji turi juo atsikratyti, ir - tuojau pat. O tada pamąstyti.

- Paklausk... malonu, kad paskambinai, bet šiuo metu turiu gana daug darbo...

Rafaelio balse vėl pasigirdo šaltukas.

- Tau net neįdomu, dėl ko paskambinau?

Baimė nuvilnijo Sem per nugarą, nes prieš akis stoji mylimo tamsiaplaukio sūnaus paveikslas.

- Aš... na... manau, įdomu. - Ji, rodos, nebegalėjo suteikti balsui daugiau abejingumo.

O Rafaelis kalbėjo neperprantamai.

- Ketinau tau pasiūlyti darbą Falkonės automobilių pramonėje....